

[Svend E. Johansen.]

Assistent i Centralarbejdsanvisningskontoret ved Navn Vilhelmsen med offentlig Støtte har været paa et flere Maaneder langt Studieophold i Tyskland, hvor han netop har studeret Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden og navnlig mod Ungdomsarbejdsløsheden.

Ifølge „Østsjællands Folkeblad“ har Hr. Vilhelmsens Erfaringer resulteret i en Række Forslag, der er oversendt til Socialministeriet, og som bl. a. gaar ud paa 1) Oprettelsen af et Arbejdsministerium til Arbejdsløshedens Bekæmpelse — og det kan vel i Parentes tilføjes, at det kan selvfølgelig skaffe Arbejde til en Politiker —, 2) Indførelse af Arbejdsværnepligtstjeneste for den Del af den danske Ungdom, der trækker Frinummer; Værnepligtstjenesten skal omfatte 7 Maaneder og have de samme Disciplinærbestemmelser som Hær og Flaade, 3) Begrænsning af Adgangen til Universitetet, 4) — og her stikker Forslaget sin tydelige Hestehov frem — Samarbejde mellem Hæren og den offentlige Arbejdsanvisning, og 5) Spærring for al Indvandring til Landets 4 største Byer: København, Odense, Aarhus og Aalborg. Det er de praktiske Resultater, Hr. Vilhelmsen er kommet til, og navnlig det sidste med Spærringen for al Indvandring til Landets 4 største Byer maa jo falde godt i Traad med det Arbejde, man allerede er i Gang med inden for de offentlige Myndigheder, at forberede Festlighederne i Anledning af Stavnsbaandets Løsning for 150 Aar siden.

Dette giver jo Baggrund for den konservative Tankegang; og naar dertil kommer, at Statsministeren udtalte sin Sympati for Tanken om Arbejdspligt, selv om det blev gjort i forsigtige Vendinger, saa forstaar man, at der er noget om Snakken, og at man i fuldt Alvor er inde i Overvejelserne om at gennemføre frihedsberøvende Straffe for den Del af dansk Ungdom, der har gjort sig skyldig i den Forbrydelse at være ufrivilligt arbejdsløse.

Baade Socialdemokratiet og Det konservative Folkeparti er Tvangspartier, for dem er Statsstyre et helligt Dogme, og Landets Borgere er kun Brikker, som man flytter rundt med, som det passer i det forhaandenværende politiske Kram, selv om det trodser al sund Fornuft. Men hvor er Venstre i denne Sag? Hvis jeg ikke husker meget fejl, udtalte Venstres Ordfører (Brorssen) i Slutningen af sin Ordførertale sig omtrent saaledes, at Venstre vilde sætte Liberalismens Frihedstanke op imod Socialismens Tvangsideer. Det er slet ikke daar-

ligt sagt, navnlig naar man tager i Betragtning, at det var Venstre, der for nogle Aar siden forlangte det mægtigste Tvangsapparat, vi endnu har set herhjemme, nemlig Valutacentralen, indført. Og endnu bedre bliver Baggrunden, naar man husker, at i samme Tale gjorde Taleren sig til Talsmand for Landstormens Genoprettelse, oven i Købet med den højtidelige Forsikring, at dette Ønske i særlig Grad kom fra Hjertet. Nu har vi senere faaet den Oplysning, at det var en personlig Betragtning, men derfor staar den dog alligevel fast som en Betragtning for Ordføreren for det store liberale — ja, „store“ kan man vel snart ikke sige mere, men i hvert Fald for det een Gang liberale Venstreparti.

Men man kunde til Gengæld med Billighed have ventet, at Venstres Ordfører havde benyttet Lejligheden i anden Omgang af Finanslovdebatten til ud fra sin drabelige Frihedsindstilling i første Omgang at tage bestemte og klart Afstand fra Det konservative Folkepartis Tvangsindstilling. Men nej, intet skete. Venstre havde kun kold Ligegyldighed tilovers for den grove Frihedskrænkelse, de Konservative og Socialdemokraterne i Øjeblikket lægger op til. Hvis dette er Udtryk for Frihedsindstillingen hos Venstre Landet over, er det vist paa Tide, at det kommer til Offentlighedens Kundskab, at Venstre med Alderen er blevet impotent, og at de naturlige Forudsætninger for et frugtbart Forhold mellem Venstre og Friheden saaledes fattes.

Men hvad siger Venstres Ungdom til denne Tingenes Tilstand? Det vilde dog være af Interesse at faa dette at vide. Og hvad siger Det radikale Venstre til Problemet Arbejdspligt? Ærede Medlemmer af Det radikale Venstre maa have haft en ejendommelig Smag i Munden, ikke da de hørte Tanken luftet fra konservativ Side, for paa det Tidspunkt har de næppe været i Tvivl om, at de var fødte Modstandere af Tanken, men da der fra dette Sted blev udtalt en alfaderlig Sympati for denne.

At de fæle Konservative har kastet en Brand i Næsen paa Regeringspartierne, er uden for al Tvivl. Det var derfor ogsaa symptomatisk, at det ærede Medlem Hr. Steen i sin anden Ordførertale slet ikke kom ind paa Spørgsmaalet, hvorimod Undervisningsministeren i sin Tale benyttede Lejligheden til at slaa et Slag for Friheden. Undervisningsministeren gik stærkt mod Talen om en Ensretning af den danske Ungdom, og dør kan vi give ham fuld Tilslutning. Men maa jeg have Lov til at spørge: Hvor stærkt et Udtryk for Rege-